

[Sigsgaard.]

I øvrigt kan vi med disse bemærkninger anbefale forslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Dam): Jeg er i den yderst behagelige situation, at jeg kan takke alle ordførerne og ministeren for en meget venlig modtagelse af forslaget, i hvert fald af forslagets princip og det ønske, der ligger bag det, nemlig ønsket om, at der skal arbejdes videre med disse spørgsmål, som jo fra flere politiske partiers side er blevet rejst igennem de senere år.

Det er klart, at dette forslag ikke er, hvad man har kaldt tilstrækkelig gennemtænkt. Hvis vi havde tænkt disse ting tilstrækkeligt igennem, havde vi fremsat alle de lovforslag, der sigtes imod. Men det kan man nu engang ikke gøre, når man er et parti, som ikke har andel i regeringsmagten, og jeg har jo fornemmelsen af, at det også er ganske svært at komme hurtigt nok igennem med det, selv om man har regeringsmagten, fordi der selvsagt er et meget stort antal problemer i forbindelse med de spørgsmål, som her er berørt.

Justitsministeren nævnede, at den parlamentariske kontrol, som man foreslog, vel ikke skulle dreje sig om så forfærdelig meget andet end netop politiets efterretnings-tjeneste. Det mener jeg imidlertid at den bør gøre. Jeg mener, at der er en betydelig politivirksomhed, som går langt ud over det, man traditionelt taler om i forbindelse med efterretnings-tjenesten og de hemmelige kartoteker, hvor borgerne har et behov for at blive sikrede på den måde, som en parlamentarisk kontrol kunne give. Der er jo en række sager i samfundet, hvor politiet medvirker ved optagelse af rapporter, og hvor der jo er en meget svag kontrol med, at disse rapporter bliver optaget på en rimelig måde under hensyntagen til de pågældende borgere. De rapporter, der optages til fremlæggelse i en retssag, kan gøres til genstand for en kritik i forbindelse med rets-sagen, men de politirapporter, som f. eks. foreligger ved en indfødsretssag, ved sager vedrørende fremmedpolitiet eller ved militærnægtersagerne, er politirapporter, som optages helt uden, at en bredere offentlighed har nogen som helst mulighed for at sikre sig, at det foregår på en rimelig måde. Jeg tror, det er nødvendigt at få denne

almene parlamentariske kontrol med politiets virksomhed. Der ligger heri ikke nogen mistillid til den nuværende justitsminister, og der ville heller ikke have været nogen mistillid til den forhenværende, hvis han stadig havde siddet som justitsminister, men vi kan jo blive mere uheldige i fremtiden, og selv justitsministre kan vel ikke overkomme alt, kan vel ikke overkomme at følge politiets arbejde i enhver detalje. Der synes jo i hvert fald af og til at være noget, der glipper; den ulyksalige Gjedvedsag, som også andre har omtalt, viser jo enten en betydelig ondsindethed fra politiets og efterretnings-tjenestens side eller også en meget ubehagelig kluntethed og, skal vi sige en mangel på forståelse hos det underordnede personale for, hvad man kan og skal, og hvad der forventes af det. Der er brug for, virkelig brug for en kontrol på alle disse områder, således at den slags sager ikke gentager sig. Og det, der er det interessante ved Gjedvedsagen, er måske slet ikke, at den er forekommet, det interessante er, at den er kommet frem i lyset. Hvor mange af den slags situationer findes der egentlig? Det ved vi ikke noget om, det kan vi ikke vide. Vi må være glade for det, hver gang pressen fortæller om det, men hvor mange af den slags forsøg forekommer, lidt fikserer og med lidt større held, på en måde, som jo er ganske overordentlig uheldig i enhver henseende? Jeg kan i denne forbindelse trøste hr. Sigsgaard — jeg ved nu egentlig ikke, om det er en trøst for ham — med, at vi naturligvis ikke har skiftet mening med hensyn til politiets efterretnings-tjeneste og med hensyn til de hemmelige kartoteker; vi er stadig modstandere af det. Vi ville gerne indrømme — jeg tror, det var hr. K. Axel Nielsen, der sagde det — at der er en vis lovhjemmel for efterretnings-tjenesten, og der er da ganske givet folketingsbeslutninger, som peger i retning af, at man har godkendt, at dette foregik. Vi er stadig tilhængere af, at det skal ophøre, men vi mener, at den formulering, vi har valgt i vort forslag, også garanterer imod, at en eventuel ophævelse af efterretnings-tjenesten, en eventuel ophævelse af de hemmelige kartoteker kun blev en skueret, fordi man gik videre og lavede et nyt sæt kartoteker eller arbejdede på en anden måde, således at man formelt med fuld ret kunne